



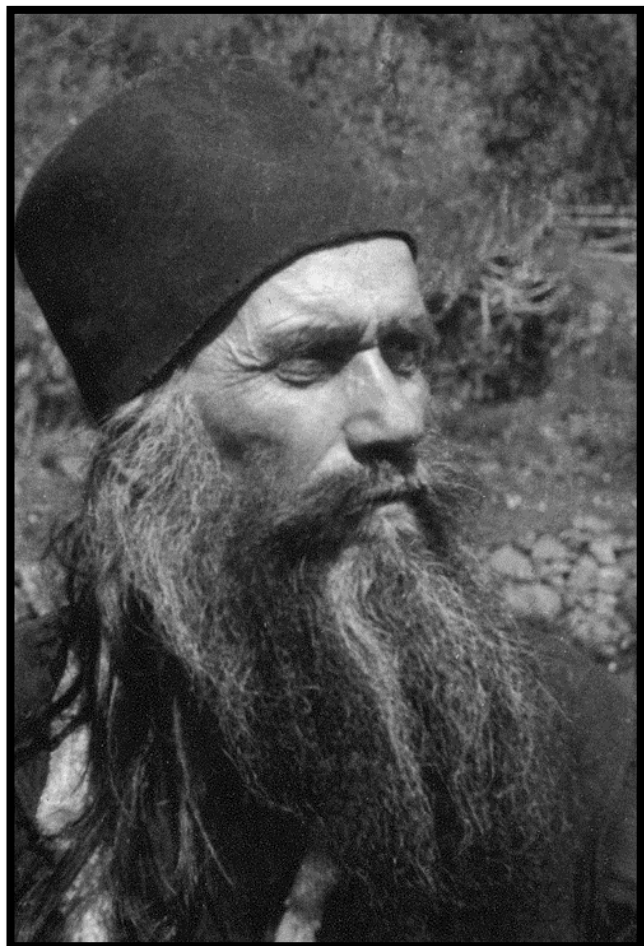
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu,
pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru
care să-i împiedice mântuirea.*

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. **203** / 12 martie 2017



**SFÂNTUL SILUAN
ATHONITUL**

1866 - 1938

SUFLETUL MEU TÂNJEȘTE DUPĂ TINE ȘI CU LACRIMI TE CAUT

Cine vrea să se roage neîncetat, acela trebuie să fie în toate înfrânat și ascultător „bătrânului” [„starețului”] pe care-l slujește. Trebuie să-i mărturisească și gândurile, pentru că, prin duhovnicul și „bătrânul” lui, Domnul îl îndreptează prin harul Său, și atunci nu va avea gânduri rele împotriva lui. Pentru ascultarea lui sfântă un asemenea om va fi învățat de har gânduri bune și va înainta în smerenia lui Hristos.

Dar dacă gândește: „N-am nevoie să mă sfătuiesc cu cineva” și lasă ascultarea, va ajunge arțăgos și nu numai că nu va înainta, dar va pierde și rugăciunea.

Ca să ții rugăciunea, trebuie să iubești pe oamenii care te ocărăsc și

să te rogi pentru ei, până ce sufletul tău se va fi împăcat cu ei, și atunci Domnul îți va da rugăciune neîncetată, pentru că El dă rugăciunea celui ce se roagă pentru vrăjmași.

Învățătorul în rugăciune e însuși Domnul, dar cel ce se roagă trebuie să smerească sufletul său. În sufletul celui ce se roagă cum se cuvine e pacea lui Dumnezeu. Inima rugătorului trebuie să fie plină de milă pentru toată făptura. Rugătorul iubește pe toți și are milă de toți, pentru că harul Duhului Sfânt l-a învățat iubirea.

Rugăciunea e un dar al Duhului Sfânt. Demonii se străduiesc din toate puterile lor să depărteze pe om de la aducerea-aminte de Dumnezeu și de la rugăciune. Dar sufletul care iubește pe Domnul tânjește după El și se roagă Lui așa:

„Sufletul meu tânjește după Tine și cu lacrimi Te caut”.

În inima care se roagă rugăciunea țâșnește fără nicio constrângere; Harul însuși săvârșește rugăciunea din inimă. Tu însă, smerește-te cât poți de mult; ține mintea ta în inimă și în iad. Cu cât mai mult te vei smeri, cu atât mai multe daruri vei dobândi de la Dumnezeu.

Slavă milostivirii Domnului, că El ne dă nouă, păcătoșilor, să fim în

Dumnezeu. Ca să rămâi în Dumnezeu, mulțumește-te cu ce ai, chiar dacă n-ai avea nimic. Fii mulțumit și mulțumește lui Dumnezeu pentru că n-ai nimic. Să-ți fie de ajuns faptul de a sluji lui Dumnezeu și El te va așeza împreună cu sfinții.

Cine vrea să iubească pe Domnul, acela trebuie să iubească pe vrăjmași și să fie lipsit de răutate; atunci Domnul îți dă bucuria de a-L slăvi neîncetat, ziua și noaptea, și mintea ta va uita lumea și, dacă întorcându-te în tine însuși îți vei aduce aminte din nou de ea, te vei ruga din inimă pentru lume.

Așa viețuiau sfinții, fiindcă Duhul Sfânt învață sufletul să se roage pentru oameni.

Duhul Sfânt ne învață să iubim pe Dumnezeu, iar iubirea păzește poruncile. Domnul a zis: „Cel ce Mă iubește păzește poruncile Mele” [In 14, 15-23]. Dacă Adam ar fi iubit pe Domnul așa cum L-a iubit Maica Domnului, ar fi păzit porunca Lui. Și vedem din experiență că mintea celui ce iubește pe Dumnezeu e îndreptată de harul lui Dumnezeu și vede subțire toate vicleniile vrăjmașului. Când însă Domnul mângâie sufletul, atunci el nu-i mai vede pe vrăjmași, ci vede numai pe Domnul.

Cine ascultă de legea lui Dumnezeu va înțelege cât de bune

sunt toate poruncile Domnului. Orice poruncă ai lua, ea îți aduce bucurie și veselie. Ia, de pildă, prima poruncă: Să iubești pe Dumnezeu! Dacă gândești că Dumnezeu ne iubește, pentru acest gând ți se va da pacea. Ia a doua poruncă: Să iubești pe aproapele tău! Dacă gândești că Domnul îi iubește pe oamenii Săi și că în ei viază Duhul Sfânt, sufletul tău se va desfăta de legea lui Dumnezeu și vei cugeta la ea ziua și noaptea [Ps. 1, 2] și ți se va da darul deosebirii binelui și răului.

Când Domnul vrea să mângâie un suflet întristat, îi dă bucurie, lacrimi, străpungerea inimii și pacea sufletului și a trupului; și uneori Se arată pe Sine Însuși sufletului.

Apostolii au văzut pe Domnul în slavă când S-a schimbat la față pe Tabor; dar mai apoi, în timpul pătimirii Lui, au fugit ca niște lași. Așa de neputincios este omul. Într-adevăr, suntem pământ, și încă pământ păcătos. De aceea a și zis Domnul: „Fără de Mine nu puteți face nimic” [In 15, 5]. Așa și este. Când harul este în noi, suntem într-adevăr smeriți, suntem înțelegători, ascultători, blânzi și plăcuți lui Dumnezeu și oamenilor; dar când pierdem harul, ne uscăm ca o mlădiță ruptă dintr-o viță.

Cine nu iubește pe fratele pentru care însuși Domnul a murit în mari chinuri, acela s-a tăiat din

Vița care este Domnul [In 15,1]; dar, pe cel ce luptă cu păcatul, Domnul îl va ajuta.

Uneori omul e atât de neputincios că n-are putere nici să alunge o muscă și nu poate alunga din suflet gândurile cele rele, dar chiar și în această neputință mila lui Dumnezeu îl păzește pe om: gândurile rele pier și singur Dumnezeu este în suflet, în minte și peste tot.

Prin el însuși omul e firav ca o floare a câmpului: toți o iubesc și toți o calcă în picioare.

Așa e și omul: uneori e în slavă, alteori în necinste. Dar cine iubește pe Dumnezeu, acela Îi mulțumește pentru orice întristare și rămâne liniștit atât în cinstire, cât și în înjosire.

Sursa: siluanathonitul.wordpress.com

Cuviosul Siluan Athonitul, *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Editura Deisis, Sibiu, 2001

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

1880 - 1956

SCRISOAREA A 20-A.
UNUI STUDENT CARE ÎNTREABĂ
CINE SUNT CEI SĂRACI CU DUHUL

*Fericiți cei săraci cu duhul,
fiindcă a lor este împărăția Cerurilor,
a zis Domnul Hristos. Pe tine te*

descumpănește acest lucru. Descumpănirea ta vine din faptul că încurci debilitatea mintală a oamenilor slab dezvoltati cu sărăcia pe care o laudă Hristos. Sărăcia duhovnicească, altfel spus frângerea inimii, este o însușire a celor mai bune minți pe care le-a avut lumea. Este conștiința nimicniciei proprii înaintea măririi lui Dumnezeu, conștiința murdăriei proprii înaintea curăției lui Dumnezeu, conștiința deplinei atârănări proprii de nemărginita putere a Domnului.

Împăratul David a grăit despre sine: *eu vierme sunt, și nu om* - iar împăratul David nu era debil mintal, ci a fost o minte bogată și genială. Fiul lui, preaînțeleptul Solomon, a scris: *nădăjduiește către Domnul cu toată inima ta, și pe înțelegerea ta să nu te bizui*. Asta înseamnă a fi sărac

cu duhul, și anume a te încredința întreg lui Dumnezeu, iar în sine a nu crede. Fericit este cel care e în stare a mărturisi fără fățarnicie: *"Puterea mea este neputincioasă, înțelegerea mea nevolnică, voința mea șovăielnică – Doamne, ajută-mi!"*.

Sărac cu duhul este sfântul care, precum apostolul Pavel, poate să spună: *eu de nimic nu știu, fără numai de Hristos!* Sărăcia cu duhul este antipodul desăvârșit al trufiei și laudei de sine. De prostesca, foarte prostesca trufie și de pierzătoarea laudă de sine a vrut Hristos să ne păzească atunci când i-a lăudat pe cei săraci cu duhul.

Pace ție și bucurie de la Domnul!

Sursa: Nicolae Velimirovici *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi - scrisori misionare* Editura Sofia, București, 2002



PROGRAMUL LITURGIC

Marți <i>14 martie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Vineri <i>17 martie</i>	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă <i>18 martie</i>	08:30	Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernie și Litie
Duminică <i>19 martie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro